

Твоето дѣтенце и стареца спжитникъ. Моля ти се, изцѣри моето дѣте!“

Съ любовъ погледнала на него Прѣсвета Дѣва и взема на прѣчиститѣ си рѣцѣ страдащето и вече умираше дѣте.

Нейното Божествено лице се навело надъ малкия страдалецъ, и угасващиятъ животъ възкрѣсналъ въ него, лошата болка го оставила.

Изумени отъ чудесното изцѣление, прѣдводителтъ на разбѣйниците, неговата съпруга и другаритѣ, всички съ сълзи паднали прѣдъ краката на Богоматерь и смирено я молили за прошка.

Много врѣме минало. Синътъ на разбойника, ако и чудно изцѣренъ отъ Богоматерь, трѣгналъ по диритѣ на своя недостоенъ татко. Но отъ врѣме на врѣме нѣкакси неволно той сѣщаль нѣкакво незнайно чувство, чувството на любовъ къмъ ближния, къмъ ограбенитѣ отъ него пѣтници въ широката пустиня на Египетъ и по пѣтищата на Палестина и Сирия, макаръ това чувство той да заглушаваль съ нови прѣстѣпления.

Минали години. Людското правосудие настѣпило. Хванатъ и затворенъ заедно съ своя помощникъ другаръ, разбойникътъ билъ осѣденъ на разпятие.

Заедно съ разбойникитѣ разпнали и Христа, Изкупителя на свѣта! Съ страшна и позорна смъртъ на кръста откупували своя грѣхъ злодѣйцитѣ-разбойници. Съ тѣхъ невинно страдалъ и кроткиятъ Месия, прѣдвѣчниятъ синъ, на прѣдвѣчния Богъ. Той изкупваль грѣховетѣ на всичкото човѣчество и кротко молилъ своя небесенъ Отецъ да прости неговитѣ мжчители.

Войникитѣ, началникитѣ, ония що го разпнали, народътъ — думали на Исуса лоши думи, присмивали се съ Него. Хулилъ Господа и единъ отъ разпнатитѣ съ Него злодѣйци, другарътъ на разпнатия разбойникъ. Ала послѣдниятъ не помислилъ да каже лоша дума за Исуса.

Всрѣдъ страданията тоя разбойникъ си припомнилъ прѣдсмъртния разказъ на майка си за своето чудно изцѣление, като билъ дѣте, и то отъ една чудна плѣнница и неволно почувствуваль влѣчение къмъ